

der faa langt et Spillerum, som her er levnet, blive fastslaaet, saa er der givet Mulighed for en gradvis Overgang, og jeg antydede tydelig nok, at det slet ikke staar for mig absolut afgjort, at det var den eneste eller i alt Fald heldigste Overgangsform, som er valgt i Lovforslagets afsluttende Paragraf. Lige over for den sidste ærede Taler har jeg kun Grund til at indfæstere den almindelige Anerkendelse af Lovforslagets Princip, han udtalte. Det forekommer mig, at han ikke havde Ret i det enkelte i alle de Indvendinger, han gjorde; at der skulde være en bestemt Modsigelse i Fortolkningen af Lejeindtægten som den mellem Gjer og Lejer aftalte Indtægt; og saa at føre Bog over denne Lejeindtægt, kan jeg ikke se. Man kan lige saa vel føre Bog derover som over en Lejeindtægt efter hvilken som helst anden Fortolkning. Hvad Sagens Realitet angaar, nævnte jeg i mit første Foredrag, at det stod som tvivlsomt for mig, om ikke det konsekventeste vilde være, hvis vi kunde faa en praktisk Form derfor, at der ved Lejeindtægt kun forstodes den virkelige i Gjerens Rasse indkomne Lejesum. Hvad Indvendingen mod at bruge Kalenderaaret angaar, vil jeg gøre opmærksom paa, at det jo netop efter en voksende Maalestok er maanedsvis, der lejes, ikke halvvaarsvis, og at det er særlig den store Befolkning, ved hvilken det er vanskelig at holde et saadant Regnskab i Orden som udelukkende lejer maanedsvis og ikke halvvaarsvis. Der er altsaa ikke noget til Hinder for at angive for Kalenderaarets Vedkommende, hvad Lejeindtægten har været. Overflødigheden af den angivne Bog, som en af Lovforslagets Paragraffer paabyder, kan man tvivle om! men i og for sig synes det mig ikke urimeligt, selv om der skal udfyldes en Blanket, som tilbageendes med bestemte Opgivelser, samtidigt at have et Slags Bogholderi, hvorigennem man er i Stand til at dokumentere, hvis der bliver Tvivl derom, at denne Blanket er udfyldt i Overensstemmelse med de virkelige Forhold. Hvad endelig Spørgsmaalet om Boets Erstatningspligt angaar, skal jeg ikke udtale mig derom, det er et Spørgsmaal, som ikke særlig vedrører dette Lovforslag, og jeg ved ikke, om det er Djebliffet til at drøfte det almindelige juridiske Spørgsmaal, hvorvidt et Bo, som har arvet efter en Mand, som har beboget, bør have nogen særlig Erstatningspligt eller ej. Jeg skal derfor lade dette Spørgsmaal staa hen.

Judenrigsministeren (Ingwerslev): Jeg skal indskrænke mig til en ganske kort Bemærkning til den ærede Forslagsstiller.

Anledning af hans Spørgsmaal om, hvorvidt Statterne for København ere givne paa den Maade, at de skulle være uforanderlige. Jeg skal dertil svare: Nej, selvfølgelig kan der ikke være Tale om, at Statterne ere givne med det Forbehold, at de skulle være uforanderlige. Kun Grundlaget kan jo for øvrigt være uforanderligt, thi det, at de vokse, følger af sig selv. De kunne altsaa ikke være givne saaledes, at Forandring ikke kan ske. Men det forekommer mig, at naar man vil dømme Spørgsmaalet om Rættedvidden og Betydningen af at forandre Grundlaget, bør man se hen til, hvorledes Lovgivningen hidtil har forholdt sig, og man vil da se, at man er gaaet frem med en vis Forsigtighed. Det ærede Medlem, som havde Ordet efter mig, nævnte allerede Matrifuleringen. Jeg skal henlede den ærede Ordførers Opmærksomhed paa Loven af 19de Februar 1861 om de kommunale Statter i København. Den ærede Forslagsstiller vil der se, at Arealstatten og Grundstatten kom frem ved en Sammenlægning af de bestaaende Statter, og den ærede Ordfører vil se, at der indførtes en ny Skat, Indkomstskatten, i Stedet for den ophævede Næringskat; men man gjorde det forsigtig, man sørgede for at bevare en Del af det, man havde, og satte saa noget nyt til. Man sørgede for, at det var noget, som kunde vokse sig op efterhaanden, medens det ærede Medlem virkelig ved sit Forslag kuldkaster det bestaaende og — hvad der for mig er Hovedsagen — derved kan komme til at skære saa dybt ind i Ejendoms-, Prioritets- og Næringsforhold — som alle ere af den største Betydning for København — at jeg nærer den største Betænkelighed ved at gaa med dertil. Dermed skal ikke være sagt, at man ikke kan gaa til Reformen her, men man maa gøre det saaledes, at man giver det bestaaende sin Ret og bygger det ny oven paa det. Jeg skal ogsaa gentage, hvad der tillige er blevet sagt af en æret Taler, at Københavns Kommunalbestyrelse maatte der selvfølgelig konfereres med. Det er den eneste, som nogenlunde kan være vejledende med Hensyn til Bedømmelsen af Spørgsmaalet om, hvorledes Forandringen faktisk vil komme til at virke.

Forslagsstilleren (Trier): Jeg vil blot sige, at det ikke forekommer mig, det Udtryk „at kuldkaste det bestaaende“ svarer til, hvad der virkelig er Indholdet af Lovforslaget. Hvis der var blevet brugt Udtrykket „regulere det bestaaende“, vilde det, forekommer det mig, haade passe bedre til Lovforslagets Tante og til den Fremgangsmaade, som er foreskrevet i Lovforslaget. At